

152176

ЗАГАЛЬНА БІБЛІОТЕКА

М. КОЦЮБИНСЬКИЙ

ЛЯЛЕЧКА ПОЄДИНОК

ОПОВІДАННЯ

ЛЯЙПЦІГ
УКРАЇНСЬКА НАКЛАДНЯ

головні склади:

BERLIN W 62 / ЛЬВІВ / WINNIPEG MAN. (Canada)

- Досі появилися оці книжки:
- 1—6а. **Лепкий Б.**, Начерк історії української літератури (до нападів Татар). I., нове ілюстроване видання.
 7. **Левинський-Нечуй Ів.**, Запорозці.
 8. **Ляфонтен Ж.**, Байки (в 4 образках).
 - 9—11. **Карпенко-Карий**, Суєта, нове видання.
 - 12—14б. **Крушельницький Антін**, Іван Франко, поезія (Літературні характеристики укр. письменників, I).
 - 15—16. **Руданський С.**, Співомовки (зі вступ. Лепкого).
 17. **М. Вовчок**, Дев'ять братів і десята сестричка Галя.
 - 18—20. **Ахеліс Тома, др.**, Начерк соціології.
 21. **Мамін-Сибіряк Д. Н.**, Чутлива совість.
 - 22—23. **Ніцше Фр.**, Так мовив Заратустра. Часть I.
 - 24—25. **Ніцше Фр.**, Так мовив Заратустра. Часть II.
 - 26—27. **Кміт Юрій**, В зацінку й на сонці оповідання.
 - 28—29а. **Збірник народних пісень і дум.**
 - 30—33а. **Чайківський Й.**, Всесв. історія I, стар. віки (зі ілюстр.).
 34. **Кіплінг Р.**, От собі казочки (з двома ілюстр.).
 - 35—36. **Кіплінг Р.**, От собі сторійки (з трома ілюстр.).
 37. **Бернзон Б.**, Новоженці, комедія в двох діях.
 - 38—39. **Ніцше Фр.**, Так мовив Заратустра. Часть III.
 40. **Езон**, Байки.
 - 41—43б. **Барвінський В.**, Скошений цвіт, повість.
 - 44—47. **Раковський Ів. др.**, Психологія, I.
 48. **Андрєєв Л.**, Три оповідання.
 - 49—50. **Карпенко-Карий**, Хазяїн, комедія.
 51. **М. Вовчок**, Сестра, Козачка, Чумак (оповідання).
 52. **Бернзон Б.**, Понад сили, драма.
 - 53—56. **Чайківський Й.**, Всесвітня історія II, серед. віки.
 - 57—59. **Ніцше Фр.**, Так мовив Заратустра. Часть IV (кінець).
 60. **М. Вовчок**, Від себе не втечеш (оповідання).
 - 61—62. **Ібсен Г.**, Вудівничий Сольнес, драма.
 - 63—64. **Гоголь М.**, Тарас Бульба, повість (з ілюстр.).
 65. **Руданський С.**, Цар-солоней, поема-казка.
 66. **Молієр Ж. Б.**, Лікар-шуткар, жарт у 1 дії.
 67. **Котляревський Ів.**, Наталка Полтавка, укр. опера.
 - 68—72. **Чайківський Й.**, Всесвітня історія III, нововічна.
 - 73—74. **Николишин Д.**, Розвадце, драма.
 75. **М. Вовчок**, Кармелюк, Невільничка (оповідання).
 - 76—77. **Геновефа**, опов. (з ображ.).
 78. **Куліш П.**, Орися, Дівоче серце, Січові гості.
 79. **Кобилянська Ольга**, Некультурна, новеля.
 80. **Кобилянська Ольга**, Valse mélancolique.
 - 81—84. **Франс Ан.**, На білих скалах, повість.
 - 85—86. **Толстой Л.**, Живий труп, драма.
 - 87—91. **Барвінський О.**, Споми́ни з мого життя, I.
 92. **Яричевський С.**, Книгиня Любов, драма.
 93. **М. Вовчок**, Сон, Одарка, Чари, Ледащиця.
 - 94—98. **Лепкий Б.**, Начерк іст. украї. літер., книжка II.
 99. **М. Вовчок**, Інститут

НБ ПНУС

152176

М. КОЦЮБИНСЬКИЙ

ЛЯЛЕЧКА

ПОЄДИНОК

ОПОВІДАННЯ

УКРАЇНСЬКА НАКЛАДНЯ КИЇВ—ЛЯЙПЦІЇ

ГОЛОВНІ СКЛАДИ:

Українська Накладня
с. з. о. п.
BERLIN W 62
Kurfürstenstr. 83

Книгарня Наукового
Тов. ім Шевченка
у ЛЬВОВІ
Ринок 10

Ukrainiska Knygarňa
i Nakladňa
850 Main Str.
Winnipeg Man. (Canada)

152176

ЛЯЛЕЧКА

ЛЯЛЕЧКА.

Етюд.

Triste comme un beau jour
pour un coeur sans espoir.
— F. Coppée.

Драбинястий віз, запряжений одною конякою, раз-у-раз підскакував і немилосердно трусив, не попадаючи в колію. У земської вчительки Раїси Левицької, що їхала на возі, почало від трусської дороги боліти під грудьми— і це було добре, бо одривало її від прикрих думок. Вона ще не проходила після історії з попом, мов відламок розірваної вибухом бомби. Перед її очима як на злість вставало худе, езуїтське, скривлене від злости обличчя попа, коли вона прилюдно вигнала його з школи. Що ж, інакше вона не могла вчинити: його вічні доноси на неї, похід проти земської школи, підбурювання селян та втручання в її шкільну працю—стали нестерпучими, нерви її не витримали, і вона зробила попові бешкет при школярах та селянах. Під побіг жалітися інспекторові та своєму начальству, а „матушка“ тим часом ускочила з наймичкою в школу, побила горшки і, світячи зеленими, як у роздратованій кицьки, очима, захлипуючись потоком лайки, кинулася з кулаками на „зухвалу вчительку“—і напевне побила б, коли б та не втікла

з хати. Ну, приїздив інспектор, член земської управи, було слідство, допити—і все скінчилося тим, що її перенесено до другої школи, куди вона саме й їде. Як тільки скінчилися іспити, вона забрала своє убоге манаття і, не бажаючи й днини лишатися в одному селі з навісним попом, подалась у дорогу. І хоч вона далеко була вже од місця пригоди, а все ж ця гидка історія гнітила її, як сонна мара, і мутила і підіймала в серці злість. Це вже вдруге на протязі своєї тринадцятилітньої служби вона мусить через непорозуміння з попом міняти школу—і хто знає, що чекає її на новому місці, де певно—ох, Боже!—є шп і попадає.

Але те, що так трусило і так кололо під грудьми, не давало снуватися гірким думкам.

Край дороги, якою котився віз, лежав білий пісок і пеленою закривав далеку смугу чорного бору. Чепурні берези маяли на вітрі, як русалки, зеленими косами. Кострубаті й присадкуваті верби з обох боків дороги міцно чіплялися оголеним корінням за землю, немов хижий птах загнав пазурі у здобич. Було, не вважаючи на травень, душно, як у літку. По гарячому небові повзли довгі й білі, як павутиння, хмарки, а на заході вставало щось грізне і росло й сварилось далеким гуркотом. Раїса усе поглядала туди, з тривогою думаючи, чи втечуть вони од грози, при одній згадці про яку вона холола і здригалась. Візник, в одповідь на її прохання, цмокав на шкапу і бив її пужалном по сухих ребрах, та це помагало не багато.

В'їхали в лісок. Тут було затишно і пахло смолою. На тлі ярозеленої молоді березини галтувались чорні гілки соснини, а там, де

березина витісняла сосну та пропускала паруси сонця, все, здавалось, залите було зеленим бенгальським вогнем. Над дорогою часом попадалась вся в цвіту дика груша або кущ черемхи з медовим духом білих делікатних китиць.

За лісом широкі поля поволі й лагідно спускалися вниз, і віз усе котився вузькою, не в'їзженою дорогою, що бігла кривулькою поміж овиминою до села.

Та ось і село. Серед низькогоду й мочарів стояло воно, прикривши свої убогі оселі вітаними крилатими верб. Здалеку здавалося, що то не хати, а стіжки зчорнілої й гнилої соломи ховаються під вербами.

Візок котився вулицею, а Раїса цікаво роздивлялась на обидва боки. Хати здебільшого були старі, чорні, з чорними ж, порослими мохом стріхами. По дворах стояли багна й зеленасті калюжі. Вулиця теж блищала баюрами. На всьому одбилися сліди убожества. І житла, і люде, що вічно риються в землі, прийняли, ввижалось Раїсі, колір землі, здавались деталями мертвої природи. Багнистою вулицею йшов мужик, немов дубове коренище котилось по дорозі: смагле, як кора на дереві, обличчя, цупкі, порепані й припалі землею руки, грубі, як пеньки, ноги. Он вибігла з чорної хати молодичка, приклала долоню до очей і дивилась на подорожню. Сонце грало на її бронзових голих ногах, як на стовбурі похиленої над тинном верби. На вулиці, по-під хатами, валялася деревня; діди сиділи на ній, схиливши голови, і ледве можна було одрізнити їх од тої темної, зчорнілої маси. Замурвала дитвора, в-поміш з собаками і свинями, роїлася по-під тинню. Худі

підвинки на високих ногах, з заболоченими черевами, никали по вулиці. Скрізь тхнуло гноєм. В долині, в озерці хлюпали праниками підкасані, з червоними як у буслів ногами, молодиці. За вигоном, край села, виднілось друге село, густо заселене сірими хрестами, під якими тихо спочивали, обернувшись в землю, трудівники землі. А далі розлягалось поле—рівне, сіро-зелене, голе, на якому червона спідниця робітниці здавалась одинокою польовою квіткою.

За закрутом, на горбочку, з-за великих пишних кленів, виглянула біла церква. У Раїси раптом стиснуло серце—і вона міцно стулила уста. Ну що ж—їй не першинка: коли доведеться, буде вокуватись.

Через дорогу, проти церкви, стояла школа, нова, висока, під залізом, на горбочку, як сорока на тину. Візник завернув і в'їхав у великий, зарослий шпорішом, двір.

Показалося, що школа замкнена. Раїса обійшла навкруги її, зазирнула у вікно, звідки глянула на неї пуста, поторсала колодкою на дверях од чорних сіней—нікого й нічого. Якійсь чоловік сперся од вулиці на тин і з цікавістю стежив за Раїсою.

-- Не знаєте, в кого ключ од школи... я нова вчителька,—звернулась до нього Раїса.

— Та мабуть у сторожихи, у Тетяни... Бігай-но швидко по Тетяну, вона поле в мачухи на городі!...

У-слід за цими словами почувалася лопотнява босих ніг і щось біле мигнуло на вулиці.

Раїса сіла на лавці під школою і чекала сторожиху. Навкруги було тихо і безлюдно. Біла церква серед могутньої зелені робила приємне вражіння. На великому зеленому шкільному

дворі паслась розпряжена вже візником коняка, а він сам приліг у холодку під возом.

Минуло так більш пів-години. Врешті лягнула хвіртка і на стежці показалась Тетяна. Суха, пристаркувата дівка, вона міцно держала в замазаних свіжою землею пальцях ключ, з неймовірю поглядаючи на Раїсу.

— Здрастуйте.

— Здрастуй... одчини школу.. я приїхала до вас за вчительку.

Тетяна прожогом, з рухами москаля в спідниці, кинулась одчиняти школу, впустила Раїсу, а сама побігла зносити з воза жечі.

Гучно залунали по пустих хатах Раїсині кроки, і сперте, з сильним духом соснової дошки, повітря затамувало їй віддих. Вона швидко поодчиняла вікна. Тепле, зеленасте світло виповнило хати, і глянула у вікна широка блакить неба.

Тетяна, тим часом, позносила все манаття з воза, внесла води, подала вчительці вмитися і, налапавши в мішку самовар, витягла його звідти за вухо, аж він забряжчав.

— Самовар вам ставити?

— Настав.

Поки сторожиха поралась біля самовара, Раїса пішла оглядати школу.

Школа була простора, нова, недавно поставлена. В великі вікна невпинно перлось сонце і так пекло високі соснові стіни, що на них виступала живиця. Жовто-помальовані парти, зсунуті в кутку до-купи, були покриті пилом. В шибку билась здорова муха і жалібно дзичала. Од чорної шафи з книжками до шкільної дошки павук снував павутиння. Раїса обійшла всі покої—скрізь була пуста й тиша: школа нага-

дувала порожній вулій, перекинутий під хатом на сонці. Кватиря вчительки складалась з двох невеличких хатинок. Особливо мала була спальня. В ній заледве могло поміститися ліжко, маленький столик і невеличка скриня. Коли Раїса прилягла на ліжко, їй вдалося, що вона опинилася на дні глибокого колодявця, бо нетинковані соснові стіни, що тісно обступали її навкруги та високо здіймались до стелі, дуже скидалися на цямрину. Друга хатина була трошки більша і з вікон видно було білу церкву серед зелені високих дерев.

Поки вчителька підживлялася, сторожиха стояла коло дверей, уважно розглядаючи її та її пакунки зо всіх боків. Врешті вона насмілилась, сіла з краечку на канячку і почалась розмова, в якій сторожиха намагалась як найбільше довідатись від Раїси та як найбільше розповісти їй.

Раїса дізналася, що школа стоїть порожньою ще з посту, коли вчителька злягла та й хутко й душу Богові оддала; он там, у тій маленькій хатинці, де Раїса буде спати—там мучилась одинока, як палець, вчителька і коли б не старі матушка, не було б кому й очей закрити.

— Хіба піп старий вже?

— Ні, піп не старий, він удовець, має одну дівчинку-підлітка, старі ж матушка—то мати попова... Багатирь, великим хазяйством орудує, а що в селі панів нема—нема де й заробити, то люде йдуть, за що дасть, до батьюшки, а більш за гріхи йому одробляють... Тепер зажерся з дяком, ніяк не поділять приносів.

Тут Раїса довідне дізналася про останню сварку попа з дяком, про те, що й коли сказав піп дякові, що одповів йому дяк, що з

того вийшло, і як та історія одбилася на кривій Семенисі, чоловік якої доводиться братом у других дяковому кумові... Оповідання Тетянине, як хвилі од вкинутого в воду каменя, все ширшими й ширшими кругами розходилося по селу, займало масу людей, захоплювало далекі кутки й плутало такі деталі ріжних сторін життя, що в голові Раїсиній все змішалось, і вона перестала слухати гомінку сторожиху.

Розташувавшись аби-як на-швидку в своїх двох покоїках, впорядкувавши свою дівочу постіль, Раїса рано лягла у ліжко. Та спати не могла. Свічка блимала на столику в головах, а вона, витягшись під свіжим рядом, волила очима по дощаних соснових стінах тісної хатини. При тьмяному світлі стіни ще тісніше обступали Раїсу, ще більше нагадували колодяжну цямрину. Раїса лежала на дні колодявця, а там вгорі, куди світло ледве доходило, почи нався світ і життя.

Життя!..—вона думала про нього. От їй уже тридцять перший рік пішов, а чи багато дало їй те життя? Вона тільки й жила, що в останніх класах духовної школи, коли семинаристи, називаючи себе родичами її, приносили їй „заборонені“ книжки, вели з нею розмови про любов до народу, про політику й навіть про те, що нема Бога... Їй було страшно й любо; вона ховалась з своїм скарбом, зачитувалась до болю голови, тремтіла од нових думок і почувала в собі таку любов до нещасного „народу“, що спочатку хотіла вмерти для нього, а потому роздумала і покляла жити. Вона уважала себе за щось вище од своїх подруг та й од тих людей, що були навкруги; в грудях у неї радісно билась хвиля нової сили. Вона рвалась із

шкільних стін на волю, на службу „народові“. І сталося. Батько, старий, убогий дяк, забрав її додому на село. Але там не було того улюбленого страдника-народу, він був десь далеко, в Росії; на селі були сами мужики, яких Раїса добре знала і не дуже любила. Вдома, у бідності, у великій сім'ї, де не було місця зайвому ротові, жилось невесело. Правда, батько з шкури лів, щоб одягти Раїсу не гірш од попівен, аби дати їй спримогу їздити по весіллях та по храмах, де можна було знайти жениха-богослова. Та жених якось не знаходивсь, бо ні багачкою, ні красунею панна не була, біда вдома не меншала, і по двох роках, змарнувавши батькові надії, Раїса мусіла піти в учительки. Тринадцять літ учителькою! Тринадцять літ вона сохла, як яблуко у сушні! Спочатку хоч потішала себе думкою, що вона не зайва на світі, що вона служить високій справі, але ця теорія з кожним роком блідла, половіла і з часом зовсім загинула. Життя таке одноманітне, таке безбарвне, текло вузьким коритом і нічого не давало для особистого щастя; вироблялись односторонні, професійні інтереси, по-за якими вона почувала себе мухою в-осени. Вона так і називала себе: „осіння муха“. Раїса не раз питала себе, чи любить вона свою школу? Так, вона любила школу, любила свою роботу, при якій втрачала голос, хрипіла, надсажувала груди й вела безперестанну війну з школярами, з їх батьками, з попом і з начальством. Вона любила це все, як любить мужик оранку, жнива або тверду лаву, на якій спочиває його натовлене, стурджене тіло.

Однак для серця цього було мало.

Правда, воно не раз розцвіталося під змінливим промінням щастя, цвіло закинуте, невідоме, в типі, і не маючи надії кинути насіння в родючий ґрунт, вів'яло, засохло, як зсохли її лиця, груди, руки, як зсохла вона вся, мов польова квітка з гербарія.

І ось, кинута долею в чуже село, ще більш одинока, як досі, перевертається вона з боку на бік на дні колодязя і не може заснути, і з жахом думає, що мусить же вийти колись з цього колодязя і стрітисся з дійсністю, в якій центральне місце на цей раз займає така дрібничка, як відносини з попом.

Вже почало дніти, коли Раїса заснула.

Збудив її чужий голос під вікном.

— Я ще вчора бачив, як щось підїхало до школи, та й кажу батьку: чи не нова вчителька, а вони й посилають—підї, кажуть, до Те-т'яни, дізнайся—хто, звідки й що воно...

Раїса мов опечена скочила з постелі й застукала в вікно. Яке йому діло! Це не церковна школа, а земська!... Вона його не знає і знати не хоче, він для неї ніщо, він тільки „законовчитель“, та й то не тепер, на вакації. Це просто нахабність,—думала Раїса і хвилювалась.

За кілька днів була неділя. Раїса не пішла до церкви. Зумисне. Вона нікала по порожніх хатах, перечитувала старі книжки, сиділа в садку під деревом, або приймала школярів, що приносили їй суниці, аби познайомитись з учителькою. Поїхати на вакації вона не мала куди,—батько давно помер, до родичів не хотілось.

Піп нічим не об'являвся, і Раїса трохи заспокоїлась.

Раїса найбільш любила сидіти під вікном у своїй „чистій“ хатинці, звідки було видно білу

церкву серед густої зелені. Часом, коли сонце погідно сідало, церква здавалась рожевою, а вершечки дерев золотими.

Одного вечера, коли Раїса милувалася грою світла на церкві, перед вікнами несподівано з'явилась висока постать. У Раїси стрепенулось серце. Одскочивши од вікна, вона кинулась до виходу, та згадала, що обидві двері виходять у двір, і вона напевно стрінеться з попом. Раїса перебігла клас, одчинила вікно і вискочила в садок. Піп поторсав двері, постояв трохи і, обійшовши школу, застав Раїсу під стіною.

Обое змішалися.

Він знав бряля і рум'янець збентеження поповз йому аж на лисину.

Вона—зігнута і бліда, стріла його переляканими і сердитими очима.

Він прийшов познайомитися. Він знав, що вона приїхала і в неділю виглядав її в церкві, але вона не одвідала дому божого... Вона тут людина нова, нікого не знає, і коли трапиться яка потреба, він просить звернутися до нього, свого найближчого сусіда. Бо хоч вона земська вчителька, та він думає, що церква і школа мусять іти поруч.

Він не помітив лихого вогнику в Раїсиних очах, якими вона метнула в нього при останніх словах, і вів далі:

— Я й моя мати будемо дуже раді, коли ви нас одвідаєте... Скоро приїде на вакації моя дочка Тася... вам буде веселіше...

Раїсу мучило одно питання: чи покликати попа у хату? Те, що вона була „з духовних“—прищепило їй певну повагу до людей не з

свіцького стану, але спеціальна нехить до гостя перемогла.

— Цур йому!—рішила Раїса і слухала далі. Гостю докучило стояти. Шукаючи очима, де б сісти, він тихо поніс свою загорнену у білий підрясник, скоріш жіночу, ніж чоловічу постать до садової лавки.

Раїса теж сіла з краєчку.

Отець Василь за пів-години, які просидів на лавці у шкільному садку, встиг пожалітися на свою п'яну, ліниву і не дбаючу про церкву парафію, розпитати у Раїси, хто вона й звідки, і навіть злегка докорити покійній вчительниці; що не вмiла защепити молодому поколінню духа покори...

Раїса неохоче й коротко одповідала своему гостеві, але о. Василь благодушно не помічав того. Пронзаючись, він ще раз запросив Раїсу в гостину.

Раїса ускочила в хату. Щоби в неї горіли, в грудях тріпалося прикре почуття несповненого обов'язку... „Треба було покликати до хати... перший раз прийшов... Та цур йому!—у-друге подумала вона.—Образиться? Покорно прошу. Не треба мені з ним ніяких зносин“.

Та зносини не порвалися.

Стара „матушка“ прислала якось їй тарілку малини, а коли Раїса трохи занедужала, Тетяна сповістила про це „батьку“, він дав їй кілька поршків хіни і потому розпитував у Тетяни про здоров'я вчительки.

Проте Раїса не показувалась ані в церкві, ані в попівській господі, хоч була певна, що цим ображує духовну родину. „Нехай!“ уперто говорила вона і одводила тоді очі од вікна, в

яке дивилася на неї біла церква в обіймах зелених велетнів.

Минув травень, почалась червцева спека. Один день видався особливо гарячим. Ще з самого ранку Раїса почувала якусь тривогу в тілі.— „Неодмінно буде гроза!“—з жахом думала вона. І справді, після завзятої, хоч тихої спеки якось швидко смерклося і запав морок. Небо і земля стемніли, на обрії з'явилася чорна смуга. Скоро на смузі тій щось блимнуло, немов сплахнув сірник і погас. Трохи згодом показався світ у другому місці, а далі знов сплахнув на першому. Небо переморгувалось. Проблиски світла, спочатку такі бліді й тихі, чим далі розросталися, петужніли. Почало здаватися, що за чорною смугою хмари то здіймається, то падає, щоб піднятися на другому краю, хвиля вогняного моря.

Та ось у новому місці щось моргнуло. Світло блискавки притьмарилось, зате вибухи прискорили темп. Чорне небо без перестанку моргало блискавкою, осміхалось кривим усміхом.

Раїса все більше і більше хвилювалася. Бо хоч хмари могли пройти стороною і тоді все кінчилось би далекою блискавкою, та могло бути й інакше, а тут, як на те, вона пустила додому Тетяну і лишилась сама у порожній школі. Раїса засвітила перед образами лампадку, забилась у куток, далеко від вікон, і здригалась кожен раз, коли вікна раптом блакитніли од сильної блискавки і меблі, заскочені світлом, немов розбігались з якоїсь таємної наради.

Ніч бисто надходила.

Чорні хмари росли на крайнебі, насувалися над чорною землею. На дворі стало чорно, як у комині. Затє блискавка розг'оралася, жевріла,

ставала-сліпуче-білою. Коли вона потоком білої лави роздирала заслону ночі, на обрії на одну мить з'являлась в огняних рямах чорна сильветка з тополь, хат і вітряків і чезла, як сон. Околишня тиша була насичена тривогою, жахом навіть, тепле повітря мовчало, як валякана дитина. Здавалося—велитенський звірь-потвора наближавсь до принишклої землі, розкривав вогняну пащу і скалив чорні зуби. Од його дихання трусилися дерева і поховалося усе живе. Звірь усе наближався, ширше розкривав пащу, частіше дихав полум'ям... Чулось вже далеке ричання... І враз сталося щось незвичайне: тихе повітря стрепенулось, скрутулось, шарпнулось в бік, знялось над землею і з божевільним жахом кинулось тікати... Воно мчалось наосліп у темряві, з свистом і сичанням перестрашу, розбиваючи груди об стіни й баркани, пориваючи за собою пісок, листя, дерева й все, що лежало на його дорозі. А на здогін за ним так само мчалася чорна потвора, нависала над землею і повіхала полум'ям...

Раптом—гарр...

Від того рику затремтіла земля, забрязчали шибки і йойкнуло серце.

Раїса скрикнула. Ще раніше, за кожним гуркотом грому, вона неспокоїно кидалась в кутку, поміж двома стінами і тихо постогнувала. Її витріщені очі і зблідий, схудлий враз вид світилися у темряві фосфором. Вона чула, що волосся стало у неї тверде, як дріт, і щось холодне раз-у-раз доторкалося до нього. Ноги й руки були холодні, як лід, а в середині, у грудях, клубком котилась тривога. Але коли почалась канонада і над головою її покотились небесні гармати, Раїса скорчилась вся і забилась

1521516

№ шифр

в куточок, з німим жахом чекаючи катастрофи. Лямпадка перед образом згасла, і Раїса не мала сили встати й засвітити її. Тим часом пальба стала частішою. По небі літали вогняні стріли, червоні змії, ці лі клубки подум'я. Коли з одного боку розлягався дружний постріл, то з другого в відповідь йому вилітав і котився по небі такий могутній грім, що земля тряслась, стіни в школі ходили ходором, а парти в сусідній хаті у дикому сполоху знімались з місця і з грюкотом гасали у порожньому класі. Кано-нада тяглась довго і уперто

Та ось все стихло, причалося, наче збиралося з силами. І раптом небо понялось вогнем, розкололось по середині і з страшним тріском завалилось на землю, церква похитнулася, стіни в школі розсипались і все зчезло і затихло...

— Панно Раїсо, ви ще живі й здорові?—почула вона коло себе якийсь чужий голос.

Спахнув сірник і в білдому світлі з'явилась перед нею велика фігура о. Василя у білому підряснику. З його парусинового, окованого жовтою бляхою, величезного парасоля збігав на поміст струмок води, а чоботи були в болоті. Він приніс з собою в душну і спертую атмосферу зачиненої хати вохкість і свіжість літнього дощу, і надвірне повітря трохи очутило Раїсу. Побачивши сливе зомлілу вчительку, її бліде аж жовте обличчя, широко одкриті очі, о. Василь скрикнув:

— Що з вами, Боже мій!..

Він сквапно засвітив свічку, наблизив її до Раїсиного лица і стурбовано поспитав:

— Що з вами?

Раїса мовчки дивилась на нього поширшеними зіньками, хоч здавалося, пізнавала гостя.

О. Василь зложив пучки своєї пухкої, як у попаді, руки і, обвіваючи лице Раїсине холодом вохкого рукава, перехрестив її великим хрестом:

— Во ім'я Отця і Сина і Святого Духа...

Раїса звелась на ноги, поведла трівожно по хаті очима і тихо поспитала:

— Грози... нема вже?..

— Нема... Випав гарний ливний дощ, і небо тепер ясне. Ну й буря була!.. Коли вдарив останній грім, він думав, що запалило церкву, і побіг оглядати... але показалося, що все гаразд, хоч вдарило десь близько коло церкви, або коло школи. Тут він згадав, що Раїса лишилась сама, бо пустила Тетяну додому, і схотів довідатися, чи не сталось чого з Раїсою, чи не налявало її, тим більш, що двері од школи одчинені були... Аж тут он що... Ну, як же вона себе чуває?.. Лучче?.. Слава Богу!.. От тільки в хаті душно, нездорово, краще одчинити вікно... Що? вона боїться?.. але ж небо зовсім ясне і воряне, а повітря чисте й тихе... Правда? Їй так лучче буде. Чи може він чим помогти їй? Може б послати по Тетяну, а то вона ще не зовсім очутилася... Звісно, коли вона не хоче, він не посилатиме, хоч на його думку так було б краще... Зате він зараз пришле їй настоянки на зілля, пів-чарки якої прожене з лица її блідоту і заспокоїть серце. А тепер він побажає їй на добраніч і сподівається, що завтра вона встане цілком здорова...

І коли він прощався, од його пухкої руки, од білого підрясника, що загортав сливе жіночий торе, од блідуватого обличчя сірих очей і

навіть лисини віяло таким спокоєм, що Раїса не могла пустити його так швидко од себе. Як-не-як—вона була йому вдячна.

— Посидьте ще,—несміливо попрохала вона о. Василя, не випускаючи його руки з своєї,—чого ви так хапаетесь! У мене мусить бути готовий самовар, я ще до грози поставила його... Нап'ємося чаю...

І не даючи йому часу на відповідь, вона пірнула в темряву сусідньої хати...

Самовар радісно клекотів і випускав пару. Лямпа під білим абажуром золотила нові соснові стіни. Дух свіжого чаю мішався з озоновим повітрям, в одчинені вікна дивилось зорями небо. Раїса звонила склянками. Її суха фігурка в білій одежі метушилась по хаті, як на вітрі пір'їнка, чорні очі блищали, на зів'ялих щоках грав легкий рум'янець, а в голосі чулась така нотка, наче електричність, пронісшись над землею, лишила де-що в цьому утлому тілі.

О. Василь, заклавши ногу на ногу й пускаючи струмок диму од папіроси, дивувався тій раптовій зміні в настрої вчительки, хоч ця зміна була йому приємна. Йому приємна була й та чистота, якою блищало золото самовара, молодший абажур лампи, соснові стіни, сукня хазяйки й зоряне небо.

Раїса ще не зовсім одійшла після грози,—це було помітно з легкого тремтіння руки, коли вона ставила перед гостем склянку, з її нервових, занадто жвавих рухів, з блиску очей і піднесеного настрою. Їй зразу стало так легко говорити з о. Василем, наче він був її давнім і хорошим знайомим.

Показалося, що вона знала його покійну жінку. Фаня була на два класи старша за неї,

але вона добре пам'ятає її. І от вона померла... вісім літ минуло, як померла, а Раїса нічого й не відала.

— Єдина потіха лишилась у мене в житті—це моя дівчинка Тася... вона завтра або позавтра приїде.

І коли о. Василь говорив про дочку, обличчя в його ставало добрим, а сірі очі променіли. Він був радий, що має з ким поговорити про свою улюбленицю, а Раїса цікавилася дівчинкою.

Опріч Тасі, вони згадували багато спільних знайомих—і тут Раїса мала чимало несподіванок... Вона, наприклад, ніяк не могла уявити собі, що той рудий, як голендерська корова, рябий і довгий семинарист, який сюсюкаючи провадив їй ідеї Фаєрбаха, носить тепер камілавку, має наперсний хрест і дослужився до благочинного.

— Що ви кажете?—не вірила вона власним ухам.

— Йй-Богу... Хіба ви не читаете „Епархіальнихъ Вѣдомостей“?

Ні, вона ніколи не читала „Епархіальнихъ Вѣдомостей“—і він обіцяв принести їй їх.

Тим часом рій згадок і відомостей про смерть, надгороди і щасливу або сумну долю спільних знайомих тихо бренив у хаті під веселий клекіт самовара і викликав у пам'яті давно забуті обличчя й події, колись пережиті почуття, колись пещені надії...

По відході о. Василя Раїса пірнула в ліжку, на дно колодязя. Однак вона не помічала нині сягаючої у височінь цямрини, над якою тріпав кригами морок.

Перед очима її стояла велика постать з спокійним обличчям, з променистими очима,

з складеними над її чолом пучками пухкої руки.

За два дні у шкѳлу вбігла двацятитлітня дівчинка з кругленьким клопоухим видочком поміж піднятими до-гори плечима. Її бистрі чорні очиді нагадували покійну Фаню—і Раїса зразу догадалась, що то Тася. Погано пошита перкальова сукенка не укривала опупковатої фігури, білі панчохи тісно обхоплювали грубі литки, а жовті вушка од рудих черевиків телипалися на-верха, як свинячі вуха. Тася проскочила повз Раїсу, і не помітивши її, оббігла усі класи, стукаючи черевиками та заглядаючи у всі закутки, наче вона верпулася до свого дому і обдивлялась, чи все гаразд. Врешті вона наскочила на Раїсу і засоромилась. Але не на довго. За кілька хвилин вона вже засипала Раїсу безладними питаннями: Чи є в неї сестра? А вишні в саду вже достигли? Чи й в неї була та сама начальниця в школі? Які конфітури Раїса любить, бо вона любить всякі?... і т. д. і т. д.

Тася швидко сприятелювалася з Раїсою, не випускала її руки в своїх, тягла до себе в гостину. Раїса пішла.

В пошівських горницях вони нікого не застали. Та о. Василь скоро надійшов і дуже зрадів Раїсі.

— Матусю... матусю...—гукав він у другу хату, утираючи впріду лисину,—гостя маємо...

Деся здалеку почувся частий стукіт, наче коза стукала ратицями по помості. Трохи згодом у дверях показалася чорна баба з цпнком у руках, од якого й походив той чудний згук.

— Матусю... матусю,—передражнила вона сина,—гість... а який то гість? вчителька... могла б давно вже прийти...

Вона знов постукала цпнком, перейшла, не звернувши уваги на Раїсу, хату, сіла на стілець і замимрила: „матусю... матусю... вчителька... вчителька“...

Не вважаючи на неласкаве вітання, Раїса зразу почула симпатію до цієї старосвіцької фігури в чорній міщанській одежі. Голова в матушки була пов'язана по-старосвіцьки чорною хусткою, з якої виглядала замість обличчя печена картопля.

— Мати на всіх нас бурчать отак,—прохав вибачення о. Василь.

— Бурчать... бурчать...—повторила стара понада, встала, перейшла, постукуючи, хату, сіла на другий стілець і замурумтїла собі щось під ніс.

На неї очевидячки не звертали уваги.

Тим часом Раїсі видно було, як у другій хаті Тася присїла перед грубкою, запустила в неї руки, щось довго порпалась там і витягла врешті звідти слоїчок з конфітурами. Знявши обережно папір, вона запустила в середину паляце, обмазаний в попїл і швидко сунула в рот. Вона в такою насолодою лизала конфітури, що чорні очки блищали в неї, як у звірка, а настобурчені вуха червонїли, як свіжо нам'ятї.

О. Василь хвалився своїм хавяїством. Він показав власноручно посаджені яблунї, дав їм добру рекомендацію, познайомив її в запахом станї, з болотом коровника і скликав для неї все кудкудакаюче, гегаюче і крякаюче пірнате царство. Зо всіх звіркїв, які оточали Раїсу на великому дворї пошівської господи, самим жвавим і цікавим була Тася, опупковата фігурка якої шмигала поміж телятами, або вривалась серед несказаного ївалту в гусяче стадо.

Пили чай на веранді, при тихому заході сонця. Велика й благодущна фігура о. Василя, безперестанне бурчання старої матушки, що нагадувало джурчання води з-під ринви, жвавість молодой кізочки у Тасі, ця проста розмова й обстановка навівали на душу спокій. В одчинені у хату двері дивились з портретів архиереї над старинними червоними меблями і збільшували невеличке товариство, в якому Раїса не почувала себе одинокою.

Лід рушив, знайомість зав'язалася.

Раїса рада була, коли Тася часом з самого ранку забігала до неї й тягла її в ліс, або в поле. Часом вони брали з собою о. Василя. Він мусів з ними шукати гриби, на-силу згинаючи свою ситую постать у білому підраснику. Коли він втомлювався, а довгі коси мокріли од поту, вони дозволяли йому спочити. Потому часто прибігали дивитися, як він лежав на траві та пахлав папіроскою. Вони зносили йому визбірані губи.

Стару матушку Раїса швидко підбила: вона варила їй конфітури, помагала в пекарні, доглядала робітниць. Стара була дуже рада і виявляла це бурчанням, як і на всіх домашніх.

Всі четверо складали немов родину.

Особливо веселими були у них недільні обіди. Зараз після служби божої Тася тягла Раїсу до себе, і та мусіла йти до кухні, щоб зготувати для маленької ласухи яку легумінку. Розпечена коло вогню, з засуканими рукавами, влітала вона до їдальні. греміла посудом, помагала наймищці накривати стіл і проганяла о. Василя, що валявся з газетою на канапі.

— Ідіть до себе, ви нам заважаєте!—весело кричала вона йому.

За обідом виходила з о. Василем, як звичайно, суперечка. Рахували, скільки о. Василь випив чарок.

— Ви вже п'ять випили!—з обуренням гукала Раїса.—Вам це швидко, а ви п'єте та й п'єте.

— Яка з вас учителька, до п'яти порахувати не годні: я випив чотири, а не п'ять.

— Ні, п'ять... Я вам забероняю більше пити—чуєте?

— Ова!..

— Ова!—дражнилась Раїса і швидко хопала з столу пляшку.

О. Василь боронив свої права і йшов війнов на Раїсу, обертаючись раптом з слуги божого в слугу Марса. За столом здіймався страшний заколот. Тася вищала, як зарізане поросля, стара попада бурчала, переходила з місця на місце та невдоволено стукала ципком, аж посуда дзвеніла.

Кінчалось звичайно тріумфом слабшої сторони, та в ґрунті були задоволені всі, хоч апетит Тасин так загострювався од боротьби, що з солодкого сливе нікому нічого не лишалося.

Разом вони їздили на сіножать, в поле, на пасіку. О. Василь зважав до вчительки. Він часом посилав її доглядати сапальниць на буряках, або приручав одвезти полудень косарям, що Раїса робила охоче. За цими приємними, звичними для Раїси розривками непомітно збігав час, тим більш непомітно, що вона почувала себе в сім'ї о. Василя, як у рідній. В кінці літа Тасю одвезено до школи і всім стало сумно. Зате о. Василь мав причину частіше навідуватися до школи, щоб поговорити з Раїсою про свою улюбленицю. Опріч того він приносив

з собою „Епархіальні Вѣдомости“, які йому тільки було читати самому, і вони читали у двох. О. Василь насамперед розгортав одділ хроніки. Там стояли усе знайомі назвища, оппсувались всякі випадки й зміни в житті місцевого духовенства. Спочатку Раїса цікавилась тим з ввічливости, щоб не образити о. Василя, а потому втяглася й церенялася інтересами ролішніх, ще за часів бурси, своїх знайомих. Лучалося, що коли привозили пошту, а о. Василя не було вдома, Раїса перша перечитувала новинки й нетерпляче чекала о. Василя, щоб поділитися з ним тими новинками.

— Чи ви чули, що о. Аркадія переведено на другу парафію, а о. Феогност дістав набадренника?—стрічала вона його.

— Невже? Звідки ви знаєте?

— А ось читайте...

І вони нахилилися над газетою так, що чорна гривка Раїсина лоскотала лисину о. Василеві.

Скоро о. Василь знайшов роботу в школі. Батьки приводили дітей записувать до школи, і Раїса таким способом знайомилася з селянами. Тут о. Василь був дуже користним: він знав кожного селянина, його життя, характер і думки, знав його жінку і дітей, його скарб тлінний і нетлінний. Пишно розсівшись у класі, о. Василь порядкував:

— Цього можна прийняти—мати його богомільна жінка, ніколи не пропустить служби божої...

— А! й ти, Іване, привів до школи хлопця?.. Хочеш, щоб і син був такий великорозумник, як батько?.. Ні, цього не записуйте... Я його знаю...

— Змилуйтеся, батюшко, не гнівайтесь, я ж у тому спашу не винен...

Тут починалися рахунки за спаш або за якесь покрадене жито; о. Василь сердився, пирскав, червонів і настоював, щоб хлопця не записували. Це сердило Раїсу, та при людях вона уважала незручним нагадати попові свої права. Коли ж Раїса довідалась, що селяне почали перше, ніж до неї, ходити до попа з проханням за своїх дітей, вона обурилась і виявила йому своє незадоволення. О. Василь однак потрапив заспокоїти Раїсу, і все вийшло так, що вона ще мусіла дякувати йому. Та й як було не дякувати, або не слухати його! О. Василь все знав і все міг. Треба було полагодити дах у школі, бо протікало, — о. Василь зараз знаходив майстрів. Потребувала учителька дров на зиму—о. Василь доглядав, щоб привезено сухих. Здумала Раїса їхати в управу або в містечко—о. Василь ставав у пригоді кінцями, і т. д. і т. д.

Раїса справді була вдячна йому за незчисленні дрібні услуги та ради, без яких вона в чужому селі почувала б себе далеко гірше.

Опріч того він їй подобався. На її погляд він був гарний: од його високого чола били спокій і шляхетність, сірі очі променіли щирістю, освічували тихим світлом ціле обличчя. І він був нещасний, лишившись так рано удівцем. Раїса чула часом у серці певну ніжність, якесь матерне почуття до цього звіченого життя, і їй легше було вибачити о. Василеві, ніж кому іншому.

По від'їзді Тасі Раїса умовилася столуватись у старої матушки. Щодня у-трех вони ділили хліб-сіль. Це зближувало їх, немов ріднило.

Раїса навіть де в чому впливала на духовного отця. Вона поволі зменшувала звичайну порцію чарок, яку о. Василь заживав при обіді, і врешті о. Василь зовсім залишив пити. Коли він розповідав їй, як він багато міг випити та скільки часом вишивав, серце її сповнялось гордістю, що одже вона змогла своїм впливом викоренити таку застарілу й згубну звичку.

Довгі осінні вечори вони проводили разом за круглим столом поївської їдальні, при світлі тьмяної лампи. Під буркотання старої матушки велись безконечні бесіди про Тасю, згадувалось у найдрібніших подробицях її дитинство, її вигадки, словечка. Вони укладали плани її виховання, мріяли про її долю. Атмосфера в їдальні ставала теплішою, ріднішою.

Осінній холодний морок, що облягав дім і бив у вікна дрібним дощем, одділяв їх од цілого світа. Вони почували себе на безлюдному острові і через те ще ближчими одно одному.

Часом вони читали довгі й скучні романи без кінцевих карток, витягнені в коморі з покритої пилом завалі. Читала Раїса. О. Василь ходив перехильцем по хаті, заклавши руки в кешені під'ясника та схиливши в задумі голову, а по стінах лазила тінь кудлатого ведмеда.

Стара попада дрімала. Йноколи з просоння вона чіплялась до якогось слова, бурчала, стукала ціпком та розходилась так, що Раїса мусіла зупинятись. Її вгамовували—і знов точився по хаті рівний голос, брав штурмом хату осінній дощ і лазила по стінах ведмежа тінь.

Та справжніми святними вечорами були ті, коли о. Василь читав написані їм для неділі проповіді. Він ближче присував до себе чадну лампу, закладав за вуха непокірні коси й обер-

тався в деспота. Найменший шум, найменша, хоч би й похвальна увага старої матушки просто його розлючували. Він читав свій твір, і ясні очі його метали искри, а вібруючий голос, злегка гугнявий, викидав цілі стоси енергичних слів. З легким рум'янцем на щоках, з глибокою зморшкою поміж брів—о. Василь громив своїх парафіян, як старозавітний пророк. Крадіжки, неслухняність, п'янство, байдужність, вбивство душі і тіла густою хмарою нависали над головами, а назустріч тій хмарі йшла ще чорніше, ще грізніша хмара страшних обіцянок пекельної кари і пахла сіркою й дихала полум'ям. А серед тих чорних хмар, як білий невинний голуб, здіймалась у височінь огрядна постать натхненного проповідника і вбирала в себе зачаровані погляди обох жінок.

— Я їм покажу, а їх допечу!—страхав о. Василь неприсутніх парафіян.

Правда, все це було гарне й сильне, та де-які місця не вдольняли Раїсу. Їй здавалось, що одні думки треба було пояснити, розвинути, другі зовсім викинути; до того алеторії не завжди були ясними й консеквентними. О. Василь не допускав жадної критики. Як написав, так написав.

— Ні слова зміни!—розпалювався він.

Однак Раїса стояла на своєму, доводила. Починалась палка суперечка, в якій часом небережне слово з уст о. Василя ображало Раїсу. Кінчалось на тому, що Раїса брала оливець і робила в рукопису вставки та поправки, з якими о. Василеві таки доводилось згоджуватися.

В неділю Раїса раніше бігла до церкви, з нетерплячкою чекала проповіді. Вона уважно помічала, який вплив зробить проповідь на па-

рафіан, особливо в тих місцях, що були змодифіковані ею, і їй здавалося, що баби з більшим почуттям сякають носа, а обличчя чоловіків набірають розумнішого виразу.

Проповідь здавалась Раїсі величньою, а о. Василь гідним здобутого триумфу. Проміння тої слави осявали й її, бідну вчительку, бо й вона частиною свого „я“ впливала на маси. Це її підносило у власних очах.

Потроху й непомітно Раїса прив'язувалась до о. Василя.

Особливо відчувала вона це в ті дні, коли о. Василь їздив до благочинного або на з'їзди поцівські, і Раїса вечерами лишалась вдома. Вона нудилась, сновигала по своїх чистих хатинках, не знаходила собі місця. Школа видавалось їй тоді сосною домовиною.

Не знаючи, що з собою робити, куди себе подіти—Раїса бігла до старої матушки. Цілий вечір у двох вони розмовляли про високі душевні прикмети о. Василя й про те, яке то нещастя лишитись удівцем у молодому віці.

В дивному настрої верталась вона од матушки і довго не могла заснути. Лежачи на своєму вузькому келейному ліжку в слабо освітленій свічкою кімнатці, вона чула в грудях приплив теплої хвилі. Мимохіть згадувався їй той радісний трепет, з яким приступала вона, дівчинкою, до причастя, або тепла, солодка, до млости приємна молитва віруючого серця. Давно це було...

Вона хотіла б знов пережити ті хвили, упиється їми. Та чи можливо ж це?

Вона лежала і сподівалася, що воно прийде знов, те чисте, зазнане в дитинстві почуття і

як весняний дощ оживить засохле серце. Вона сподівалася і разом з тим боялась сподіватися...

І воно приходило.

З високости, де вився морок і куди Раїса зводила очі, спливала на одиноке серце божа ласка, і воно розцвіталося, як квітка папороті, пишним, хоч недовговічним цвітом...

Вона засипала з одвіженим теплим тілом, їй було соромно й хороше, як дитині після довгого і ревного плачу.

Часом після такої ночі Раїса чула в серці гостру й холодну крицю. Та криця різала її, ранила серце, доводила до розпуки.

— Не треба ілюзій, не треба оман, — сердилась на себе Раїса, — годі закривати дійсність... я не дитина. Коли мое життя не вдалося, не можу ж я осолодити його цукерком у розмальованій обгортці... я не хочу себе дурити, не треба мені марних надій, не треба мені нікого й нічого... Так, нікого і нічого... Вона нікого не хотіла тоді бачити, не ходила обідати, жовкла і худла за один день і сухими гарячими очима різала, як ножем.

Стурбований, що вона не з'являється на обід, о. Василь заходив у школу, і хоч Раїса кричала йому з спальні, що не хоче його бачити, що в неї голова болить, сідав у світличці й доти потішав її, доти розважав, поки вона не заспокоювалась...

І знов таки вона мусіла бути йому вдячною.

Раїса старалася оддячити о. Василеві чим могла, користувалась всякою нагодою. Здоров'я ж о. Василя вона взяла спеціально під свою опіку. Доволі було о. Василеві вискочити без шапки в холодні сніги або у двір, як це він звик завжди робити, вже Раїса мчалась за ним

на-вздогін з шапкою та з хусткою на шию. Спочатку о. Василь байдужно приймав це піклування, та врешті воно почало йому докучати, особливе—коли Раїса робила йому сцени за те, що він не бережеться.

Вона не розуміла, як можна не дбати про здоров'я людині, що має обов'язки не тільки родинні, але й громадські. Він такий чистий, такий ідейний, з могутнім даром слова—може й повинен впливати, мусить жити для вищих цілей, для добра своїх парафіян. Він має місію.

Вона говорила з селянами про ту місію... Правда, вони притакували їй та часом дивувались трохи, що слова проповіді і вчинки батющини не зовсім сходяться якомсь. Раїса гнівталась, замикалась у собі й почувала відразу до невдячних.

Однак поминаючи моменти невдоволення, Раїса мала свої приємности. Раніш вона ніяк не могла б повірити, що така проста, звичайна річ, як піст, якій вона не надавала досі жадного значіння, може бути джерелом втіхи. Столуючись у матушки, Раїса почала постити. Вона худла і блідли, чуючись трохи ослабленою від посту при важкій праці у школі, але та стриманість, та дисципліна, якими вона піднімала дух в утлому тілі, давала насолоду.

Другою втіхою її стала рання служба. Вона схоплювалась з ліжка в темній, вистуженій за ніч хаті, боячись заспати утреню, й кидала оком на годинник. Було ще рано. У вікна дивилась зимова ніч, зорі тремтіли в морозному повітрі, досвітчане світло в далеких хатах блимало, як вовчі очі. Вона блукала по темних, ледве освітлених свічкою хатах, вулилась і тремтіла од дотику холодного повітря, а кроки

її гучно лунали в околишній порожняві. В чорній одежі (якщо вона перестала носити), з накинutoю на голову темною хустинкою, вона, немов послушниця, бігла до церкви з першим дзвоном. Там, при двох-трьох жовтих плямах світла, сторож замітав поміст, і піл од ніг людських сідав на грубо помальованих богах, на убогій позолоті. Вгорі висіла темрява і гучала жалібним акордом розбитих дзвонів.

О. Василь, розглажуючи ще мокрі од вмивання коси, великими кроками проходив через церкву до вітваря і на-швидко стискав руку Раїси. Архангел Гавриїл усувавсь йому і о. Василь зникав у вітварі.

Поволі по церкві, то тут, то там, займались вогники, мов сходили зорі, на образах виступали сухі і чорні обличчя, од входу чулося чалапання ніг, а по церкві розходиласть струмками сива нара з ротів і носів перемерзлого люду.

Вся ця обстановка викликала у Раїси молитовний настрій. Вона ставала за криласом з правого боку перед церковним богомазом середніх віків. За нею сякався на цілу церкву старий дяк і помекував, пробуючи голос.

Служба починалася. Раїса перебірала в голіві молитви; де-які з них здавались їй поетичними. Стоячи на колінах, вона виливала їх з повного серця і все дивилась на о. Василя, наче чекала, що він забере ті молитви й однесе до Бога. Шепчучи слова повори й благання, вона помічала тремтіння червоних уст під темним вусом, ловила полиск сірих очей і була певна, що од високого, аж до лисини, чола б'є тихе світло.

А коли о. Василь в хмарах синього диму здіймав свої пухкі руки до першого проміння

ранішнього сонця і волав до Бога м'яким, трохи гугнявим баритоном, душа Раїсіна здіймалась на тих звуках у височині і розпускала там, разом з димом ладану, в золоті недільного сонця.

Раїса перша підходила цілувати хрест. З солодким стисканням серця, з трепетом побожності припадала вона устами не тільки до холодного металю, але й до м'якої руки о. Василя, наче з тим поцілунком переходила в її тіло благодать божа...

Погідною і тихою верталась Раїса з церкви. Тіло її робилось таким легким, наче вона зразу схудла, спина трохи мліла, віддих ставав вільнішим. Вона сідала у своїй скромній світличці, застеляла стіл скатіркою й заживала проскурку, це пречисте тіло боже, з таким настроєм, немов святний день далекого дитинства кидав на неї свою тінь...

Праця в школі втомлювала Раїсу, та не вдольняла її більше цікавила зміна в поглядах, нові почуття, напрямки думок—все це було таке нове, несподіване. Не можна сказати, щоб та зміна дивувала її—навпаки, вона не могла зрозуміти, як вона могла так довго жити иншим життям, не пила живої води з криниці, яку носила у власному серці. Вона просто сама себе обкрадала. Тепер, дякуючи небесній ласці й помочі о. Василя, перед нею простяглися нові стежки, знайшлась нова пожива для серця. Раїса мала таке почуття, наче під твердою шкаралушкою лялечки у неї виростають барвні крила й набірають сили до льоту. З покорю називала вона себе ученицею о. Василя. Вона потребувала раз-у-раз чути й бачити свого вчителя. Весь вільний час свій Раїса пересиджувала в попівській господі. Вона навіть раху-

вала день свій з тої хвили, коли наслідок могла бути з о. Василем. Решту ж вона охоче викреслювала з свого життя.

Коло Різдваєних свят о. Василь трохи занедужав. Раїса присвятила хорому весь свій час, всі свої сили. Вона з таким запалом виповняла обов'язки милосердної сестри, що навіть докучила о. Василеві.

Раз вона прокинулася серед ночі з ясною і страшною думкою: о. Василь вмирає. Вона могла б присягти, що хтось їй зараз сказав:—умірає. Вона боялась думати про це—і разом з тим уявила собі бліде обличчя з заплющеними очима на руці чорної матушки і розхристані, схвилювані передсмертним віддихом груди.

Вона прихалцем накинула на себе одержу і мов загіпнотизована вибігла з школи. На дворі сніг синів та грав вогнями, в морозному повітрі, предмети здавались твердішими, гострішими. Навкруги було тихо й пусто. Сніг рипів під Раїсиними ногами (кальози вона забула взути), а вона бігла й уявляла собі: світло в вікнах, грюкання дверима, оханья й лемент, а на руках у чорної матушки смертельно бліде обличчя й на-пів мертві уста вимовляють її ім'я...

— Йду...—шепче Раїса, поспішаючи.

Вона біжить що сили, хоч ноги під нею тремтять і вгинаються. Вона не вірить, що добіжить—і посилає наперед свою душу. Вона певна, що варто їй добігти—і станеться чудо, він оживе й одужає. Вся кров збігається до її серця і тільки одно воно живе й готове до боротьби.

Раїса чує, що ноги її не витримають, ось-ось підігнуться. Вона добуває останні сили, додає ногам жвавості рухами цілого тіла. Та ось

врешті блимнуло світло... в одному вікні, у другому, і Раїса грудьми наскочила на фіртку в високому баркані. Фіртка зачинена. Раїса раптом припала лицем до шпари. В широку розколину фіртки глянув на неї білий і холодний, як з криги, дім з чорними заспанними вікнами. Було тихо. Навіть пси спали.

Раїса оберлась плечем у фіртку й заплющила очі. Не радість, а втома обняла її. Наче кров, що збіглась до серця, парою взялась у морозному повітрі, в грудях стало пусто і слабо.

Коли Раїса відкрила очі, перед нею в синьому саяві білили сніги, блищала в'їзжена дорога, дримали убогі хати, немов білі гриби на чорних коринцях. Навіть сліди у глибокому снігу бачила вона виразно,—значить, це був не сон, а дійсність.

Їй стало соромно.

Схиливши голову, вона тихо попленталась назад.

— Коли б хто не побачив,—думала вона озираячись. Вона боялась стріти свідків своєї нічної мандрівки.

Скрізь було тихо й безлюдно. Тільки коло церкви сторож так несподівано ляпнув у калатало, що Раїса мало не впала.

На другий день Раїса довідалась, що о. Василь спокійно проспав цілу ніч і чуває себе сливе здоровим.

О. Василеві почала докучати безперестанна опіка над його особою. Коли він виходив з хати, його одяга підлягала контролі, на нього намотували стільки хусток, наче він збіривсь за тридев'ять земель, фуфайки ж, сплетеної Раїсою, він не мав права скидати цілу зиму. Кожен кашель, навіть самий легкий, викликав докори

в необережності. Брак апетиту вів за собою усильні запрошування, а великий апетит—благання не об'їдатися. Це дратувало о. Василя. Це просто якась змова проти нього. І чого їй треба від нього, тій старій панні.

— Ви мені в рот дивитеся, а сами нічого не їсте, скоро з вас моці будуть!

Грубий тон і роздратовання о. Василя ображали Раїсу. Вона покійно зносила його деспотизм, нічого не сказала йому, коли він прогнав Тетяну та найняв на її місце, кого сам схотів, хоч новий сторож вічно стирчав у попівській пекарні й нічого не робив у школі. Вона навіть не протестувала, коли о. Василь вигнав з школи двох найкращих школярів через якісь свої рахунки з їх батьками. Але та зневага до найкращого її почуття боліла Раїсу.

О. Василь не помічав того. Зате Раїса виразно бачила, що він ухиляється од довгих бесід та суперечок, які так подобались Раїсі.

Вечори вони проводили разом, хоч то вже були не давні вечори.

Після чаю стара матушка примощувалась під грубою, ставила перед собою решето з пір'ям і скубла, злегка дримаючи. Раїса протягувала руку до книжки й несміливо питала:

— Може, прочитаємо?

— Е, не хочу, докучило... Що там в тих романах... Не знаю, для кого вони пишуться—хита для старих паннів, щоб кров розгрівати.

З цими словами о. Василь кидав скісний погляд на Раїсу і позіхав. Він чалапав по хаті, позіхав, нудився, або сідав на канапку і знов позіхав з смаком і з кряканням.

Матушка за пір'ям вторувала йому.

— Ти б пішов спати, а то щелепи роздеш.— радила вона йому.

— А справді піду... чогось сон наліг на мене.— позіхав о. Василь і йшов спати, не вважаючи на те, що було ще рано і що Раїса сиділа в столовій.

Часто він забірався до писання церковних книжок, немов не помічав Раїси.

Інколи ж його просто гедз нападав — і тоді він ставав нестерпучим: пускав Раїсі шпильки, слідував з її екзальтації, осміював навіть її доверховність, сперечався проти того, що сам раніш обстоював. Стара матушка мусіла брати під оборону збентежену й засмучену Раїсу, сварилась на сина і стукала цінком, щоб перервати неприємну розмову.

З привідом на Різдво Тасі відносини поправилися. О. Василь знов став милим і веселим, а Раїса почувала себе добре, немов викинула з пам'яті все неприємне.

Та згода була не довгою; Тася швидко поїхала, і о. Василь занудивсь. Він блукав по хатах млявою ходю, спустивши голову, і не знав, що з собою робити. Врешті одного вечера підійшов до шафи, вийняв пляшку з горілкою і налив собі чарку. Раїса видивилась на нього переляканими очима. О. Василь походив, походив і знов налив чарку. Раїса в жахом дивилась на нього. Та коли він згодом налив третю чарку, вона раптом знялась, мовчки попрощалась з о. Василем і вийшла з хати.

Не роздягаючись, не світлячи світла, Раїса впала на канапку в своїй світличці. Вона лежала так тиха, пригноблена, розтоптана і розуміла лиш одно, що вона одинока. Одиноке, самотне, занедбане всіма серце сходило кров'ю у

темній сосновій домовині. На дворі вив пес. Уперто, жалібно тяглася нота скарги в темряві. Отак вона могла б вити, коли б мала силу. Та на що вити? Вона буде лежати тут без руху, без надії, аж поки ця п'ятьма не зміниться у вічну. Як жива квітка поміж картками книжки. Вона не хоче чути того чикання дзиґарів, виття собаки, не треба всіх тих звуків, що нагадують життя, хай буде тиша і невпинний, щемлячий біль одинокого безнадійного серця. Хай воно сходить кров'ю...

Як довго лежала отак Раїса, вона не знала. Вона пам'ятає тільки, що раптом почула на своєму серці чийсь теплу, м'яку руку. Вона розплющила очі. Над нею схилившись стояв Христос, а на чорному ліфі, там, де було у неї серце, лежала його біла й м'яка рука. Раїсі стало соромно і страшно. Вона скрикнула і зірвалась з місця. Привид зчез. Тремтячою рукою завітала вона свічку й обтерла піт з чола. Вона не могла з певністю сказати, чи то був сон, чи привид, вона тільки й досі чула на серці дотик теплої чужої руки.

З того часу Раїса скорилась. Вона з покірною приймала грубість о. Василя, його усмішки, нехтування, а о. Василь немов упивався силою влади над старою панною і все частіше виявляв їй погорду. Єдиною обороною в Раїси стала покора. Чим більш о. Василь однихав її від себе, тим з більшою саможертвою вона присвячувала йому свій час, свої сили. Вона залюбки оддала б йому останню краплю крові свого серця. Коли б він одтрутив її, як ледачу собаку ногою, вона з любов'ю й покірною припала б устами до тої ноги. Покора дивилась з її великих очей, світилась в жовтому, висохлому

тілі. Вона черпала сили у тій покорі, знаходила в ній терпку насолоду, високу поезію. Грубі вибрики о. Василя Раїса приймала за об'яв енергії та непохитної волі, а його неуважне, нерівне і часом згідне поводження з нею поясняла собі тим, що о. Василь живе вищими інтересами і йому трудно звертати увагу на дрібниці. І вона залюбки приносила в дар незвичайній людині своє серце і свою покору, як її навчив той, що лишив на її серці теплий слід руки. То був Христос, напевне Христос. І вона чула, що любить його. Вона йому молилась. В тиші й самотині веда з їм солодкі бесіди. І він розумів її.

Тим часом Раїса танула.

Разом з весняними водами спливало й її здоров'я.

— Ви б порадилися лікаря, полічилися,— говорив о. Василь, зупиняючи погляд на її восковому лиці.

Вона нічого не одповідала, а тільки дивилась на нього прозорими, смутними очима.

Весна здалася Раїсі на те, щоб що служби божої ставити у вітварі свіжі букети. То була її офіра. Вона вставала у-досвіта і зеленими росяними ранками блукала по луках, збираючи квітку до квітки.

— Чи ви не захохались часом, що ходите по досвітках на rendez-vous аж за село?— жартував о. Василь, дізнавшись про ті ра екскурсії.

Після служби один з букетів Раїса брала собі. Їй здавалося, що він змінювався. Запах і колір квіток ставали сильнішими, свіжішими, наче ласка божа, що сходила під час відправи на вітварь, радісно розтуляла їх віночки. Раїса при-

тискала букет до уст і серця й ставила у себе в спальні на столику.

Там, у цій монастирській келії з білосніжним дівочим ложем і чорною одежею на стіні під чистим рядном, вона спорудила собі щось на взір вітваря, завітчаного запашним зіллям, свіжими й сухими квітками. На видному місці стояла, рядом з букетом, велика фотографія о. Василя.

Раїсі мало було церковної відправи; вона ставала ще на коліна перед своїм вітварем і з очима, втупленими в портрет о. Василя, думала про Христа і, затуманена запахом квіток, сп'яніла скаргами з дна серця, посидала йому молитви. Йому, одному йому одкривала вона серце. Вона скаржилась йому на своє життя, безбарвне, бліде, невдовольняюче. Навкруги її пуста, німа, без радощів, холодна. Вона не хоче такого життя, воно не потрібне їй... На що ж ти, Боже, вклав у нього вогонь, коли той вогонь лиш у попіль обертає її серце?... Ти сам бачиш, як вона страждає, візьми її до себе, дай їй щастя, якого вона не езнала на землі, якого прагне, мов пити в гарячці... До ніг твоїх, пробитих на хресті, вона складає своє одиноке серце і всю силу його кохання... Ти добрий, ти гарний, вона буде тобі вірно служити, буде твоєю покірною невольницею. Потіш її. Освіжи її смажні уста. Положи на її серце свою руку, утиш бунтовливий трепет його, як ти вже це зробив раз... Боже!... Ісусе!...

Затуманена запахом квіток, сп'яніла скаргами з дна серця, вона здіймала руки до неба, завмірала в благаючій пові і з вірою в чудо прикликала до себе потіху. Потіха приходила звідти.

Тиха, лагідна постать Христа спускалась до неї. Сірі очі його променіли тихим полум'ям і пестили ласкою. Він брав її на руки, таку бідну, таку маленьку, як пир'їнку, підіймав її— вона чула, що одривається од землі—і клав собі на груди.

Невимовна роскіш сповняла її тіло од того дотику, в солодкій млости вона гратила тяму, а спопеліле серце знов наливалося гарячою кров'ю, палало небесною радістю... Невпинні сльози змивали її обличчя

— ...Ти розумієш,— вела далі своє оповідання Раїса близькій приятельці і шкільній подрузі, що несподівано заїхала до неї,—ти розумієш: це людина незвичайна, не простий сільський піп... Коли б ти знала його високі думки, благородне серце, його ідейність, чистоту душевну... ти б була зачарована їм... Він гарний... його сірі очі променіють тихим світлом, на блідому виду й високому чолі спокій і погода... волосся трохи рудаве, але це не псує їх, навпаки—уста при них здаються свіжішими... Голос музикальний... Ти його побачиш, ти мусиш побачити... Його може не всі люблять, бо він має енергію й непохитну волю... Цій людині не тут місце, не на селі. Тут він пропадає... І от уяви собі мое горе: він збирається до о. Івана на храм...

— Яке ж тобі тут горе? Хай їде...

— Ти не розумієш, ти не хочеш зрозуміти... Він не повинен туди їхати... Там не місце йому... там буде лиш п'янство, карти, гульня... Він мусить бути сильним, він мусить бути вищим... Він кинув пити... Я його так прохала, так благала, щоб не їхав... Невже я... не вже він...

Раїса схлиснула і замовкла,—спазма перетяла голос.

Вона сиділа мовчки, а великі сльози тихо котилися по її виду, такому жалібному, нещасному, з виразом питання й муки. Пальці хрустали од внутрішнього болю, а затуманені сльозами очі дивились кудись в простору.

— Ти не розумієш,—почала вона знов, звертаючи мокре лице до приятельки, але та перепинила:

— Ні, я дуже добре розумію: ти його кохавш.

— Що ти сказала?

— Я кажу, що ти його...—і не скінчила.

Раїса раптом одхитнулася од приятельки й тихо скрикнула, як ранений птах.

Перед нею мигнула блискавка, а під ногами запалась земля.

Глибока, морочлива чорна безодня.

Раїса потиху спускалась туди й з очей її поволі зчезала рожева од заходу, закутана в зелені кленини, церква...

Вересень, 1901.
Чернігів.

ПОЄДИНОК

П О Є Д И Н О К.

Образок.

Вони вже повечеряли—пані Антоніна і вчитель її дочки Іван Піддубней.

Він встав з канапи, одсунув злегка круглий стіл з останками вечері, а вона подала йому для поцілунка руку. І він почав цілувати її не з того боку, де звичайно цілують знайомі, а в долоню і вище.

Пані Антоніна не боронила, навпаки, вона одкинула назад голову і зеленкуватими сльозавими очима в червоних повіках, що ставали завжди такими після наливки, дивилась зверху на кучеряву голову хлопця. Вільною рукою вона розщібувала рукав і показувала пальцем:
— Тут... тут...

І він ішов устами по синій жилці у-верх, до білої й м'якої округлості, осяяної матовим світлом столової лампи.

Раптом—г-ррах... трах-трах!..

Віконна ряма затремтіла і всі шибки дико задеренчали.

Вони стрепенулись і витріщеними очима уп'ялись у чорні шибки, в які лізли з саду обліплені снігом гіллячки дерев.

— Хто? що?!

Чоловік... він все бачив...

І поки вони стояли у тих самих позах в безвладному очікуванні чогось лихого й не-поправного, серед мертвої тиші стукнули двері, пробігло щось по сходах і в хату вскочив господарь дому, в шубі, в шапці, в калошах з снігом, низький, з злими очима й тремтячою бородою.

Він вже здалеку ніс одкинену ліву руку й, добігши до столової, простяг її в напрямку дверей.

— Геть!.. геть з хати!..

Іван Піддубний змінивсь на виду, щось хотів сказати, на щось хитнувся, простяг руку і, схиливши голову, пішов нетвердою дорогою через столову, повз господаря, через другу хату—до сіней. Він чув, як позад його вдуже-ним, глухим голосом вмовляла жінка чоловіка:

— Опам'ятайся!.. Микола... ти з глузду...

— Геть! геть з хати!—верещав тонким не своїм голосом пан Микола й тупав ногами в калошах.

Поки учитель накидав на себе барани, на крик вискочила в сіни його учениця, десятилітня Людя. Вона була вже напів роздягнена: коротенька біла спідничка на білих шлейках, не досягаючи до панчіх, одкривала голі коліна. Вона склала голі рученята на грудях, зігнулась трохи і звернула блакитні налякані очі з благанням до батька:

— Татусю!.. татусю!.. не виганяй пана Вана...

Так вона називала свого любимого вчителя. Але татусь не зважав на неї. Він теж вискочив у сіни, смішно вимахував руками й деклямував:

— Прийняв у хату, як сына, як чесну людину... поїв, годував, платив... Га-а-а!..

Щось говорила пані Антоніна, пищала Людя—та Іван вже не чув, знайшов шапку, вхопив машинально з кутка парасольку пана Миколи й вискочив на вулицю.

Гострий струмінь морозного повітря... осяяні в домах вікна... чийсь голоси... звінки звощика... стережись!.. і він опинився у глухій безлюдній вулиці. Перед очима в нього була простягнена вперед ліва рука пана Миколи і дві червоні смуги на виду—з морозу, чи з зворушення—а в вухах лунало: геть!.. геть з дому!.. Скандал... сором... кров шуміла в ухах, до горла щось котилося... Він біг непритомний, в розцібненому кожусі, з чужою парасолькою під пахвою...

Місяць вже зійшов. На снігу блищали ворі, немов посипались з неба. Контури—різкі. Дерев, будинки, тини—такі тверді, мов висічені з мармура, дивно спокійні, дивно міцні. Блакитне світло гостре, колюче, немов замерзло.

Учитель нічого не помічав—він біг вулицею й мав одно бажання: швидче добратись до дому, схватись од людей, од сорому.

— Геть!

Те „геть“ бігло за ним слідком і гнало вперед.

Стрічались звощики. Він хотів їхати, та згадав, що не стане п'яти копійок.

Піддубний вскочив у свою кімнатку і, не світлячи світла, не роздягаючись, кинувся на ліжко.

Ціла подія живо стояла перед очима. Опріч сорому, опріч образи, що горіла в його крові, він чув, що був смішним. Його вигнано, як пса, і він, як пес, скорився й вийшов безпомічний, безсловесний, полохливий. Вона не вибачить

Йому його ганьби, його міщанства. Треба було щось сказати, щось зробити... Але що? Він не знав. Він перший раз мав роман з такою значною дамою. Бідний вчитель, з убогої міщанської родини, вигнаний з школи; він ніколи не сягав грішною думкою вище наймички, або убогої панночки, що тільки в свято надягає кращу одежу і вічно має червоні од праці руки. І от ця 42-х-літня дама, багата, дідичка, з панів, кинулась в його обійми так несподівано і владно, що він не смів перечити. Вона його полонила. Він їй був потрібний що-години, що-хвилини, і вдень, і вночі. Вона запевняла, що він має добрий смак і вміє торгуватись, і через те він мусів купувати їй Гудзики, нитки, полотно і меблі. Вона тягала його по крамницях. Потому рішила, що Людя повинна більше вчитися, і замість одної години він присвячував їй три, а що обід приходився по середині лекції, його лишали обідати. Вона возила його в концерти і до театру, коли чоловік був занятий, і запевнида чоловіка, що в компанії з учителем йому найкраще ловити рибу. Він мусів слухати її музику, багато музики, хоч нічого не розумів у ній, а коли засижувався вечерами, пізно, виходило так, що не тільки вона, а й чоловік її прохав його заночувати у них. Його клали в окремії маленькій кімнатці, де жила колись бонна і, йдучи вранц на каву, він здіймав з одежі сивий жіночий волос.

Приходячи на лекцію, Іван вступав звичайно у порожній, сливе мертвий дім. Чоловік був на службі, Людя гралася десь в кінці саду або у знайомих, челядь не сміла показуватись у горниці, а пані робила туалет. Вона одхилила двері од третьої кімнати, з своєї вбіральні, ви-

глядала звідти з розпущеним волоссям і з голими руками й кликала його до себе. Вона цілувала його в очі, щоки, в уста, палко, без краю, лоскотала розпущеним волоссям, що пахло згірклою помадою, закидала голі руки на шию—аж йому голова паморочилась.

— Івась... Івашечко... Іванко... єдиний, маленький,—стогнала вона між поцілунками...— ти мій володарь, пан мій... кров мого серця, поезія життя... ти мій Ромео...

Потому вона наказувала йому цілувати себе, підставляла шию, плечі, високі й добре законсервовані перса, піднімала руки, щоб він міг цілувати під пахвами, і нервово сміялась, коли він лоскотав її своїми вусами. Вона поверталася на всі боки й дивилась на нього зеленкуватими очима в червоних повіках, а зморшки на обличчі розглажувались в неї сд тих пестоців. Далі вона виймала десь з-під подушки згорнений в кільканадцяттеро папір і стромляла йому в руку сквапно і таємничо.

— На! Це тобі.

По тонкому жіночому письму й по синьому чорнилі він пізнавав, що то лист од неї.

Займаючись з Людею, він потай розгортав той лист і читав. Людя що хотіла, могла робити.

Лист був насамперед довгий, на пяти-шести сторінках. Він був писаний трохи старим квітистим стилем, з алегоріями й довгими виробленими періодами. До того пахнув специфічним духом згіркої помади й носив плямисті сліди поцілунків, не алегоричних, а дійсних, витеснених на листові папері й долучених до нижніх слів, як ілюстрація. „Коли б ти заглянув у безодню мого почуття й осяяний небес-

ним світлом кохання...“ „Я хотіла б вічно жити на твоїх грудях, оселитись там і в невимовному щасті, в божевільнім раюванні пяти росу твоїх поцілунків, цілувати сліди твоїх стій і пестити повітря, яким дихаєш“... „Ти мій володарь, мій пан, моє життя і моя смерть“...

Вона що найменше двічі на день писала до нього такі листи, стромляла йому в руку, передавала через Людю, вкладала в кишені пальто і посидала по пошті. Шухляди його стола виповнені були паперами з синіми рядками й наситили хатне повітря специфічним духом. На кожний лист вона уперто допоминалась відповіді, довгої, палкої, повної неземних почувань і лицарського духу. Вона хотіла. Він мав обов'язок виставляти перед нею оголену душу—і декорував її театральною шумихою, мучився, прів, і нічого не виходило в нього. Коли він не приносив відповіді, або приносив коротку і бліду, вона робила йому сцену, називала його нездарою, міщанським убожеством, а потому падала на груди, пестила, вкладала в кишені ще довгі листи й одягалась у легку одягу, що давала доступ до її тіла. В приступах ніжності вона облизивала папіроси, які курила без ліку, і втикала йому в уста, або виривала для себе папіросу від нього—й тоді її зеленкуваті очі в червоних повіках оточались колом променястих зморщок задоволення. Його мучило таке кохання, хоч разом з тим лоскотало пиху. Він найбільше боявся стати смішним в її очах—і ось тепер:

— Геть!...—і він пішов, як пес.

Піддубний застогнав, мов зранений. Він сам винен. Треба було щось зробити. Але що? По-

бити? Ні. Кинути в лице рукавичку? Адже він не мав її з собою. Викликати на поєдинок? Хиба він знає.

Очі його ненароком впали на вікно, і він скорчився од болю. Те вікно його боліло. Він встав з постелі і спустив штору. Потому знов ліг і накрив голову подушкою. У грудях повзла невиразна, безформна невдоволеність. Голова росла і порожніла. Там лиш, як літні тіні, проносились агадки, безладні, безсистемні.

Вона приходила до його в боїнину кімнатку. Цілуй! Коли він занадто рішуче брався до неї, на неї нападав страх.

— Боюсь... боюсь, мій милий, я боюся...— шептала вона з жахом в очах і з складкою болю в устах—і одпихала його від себе й неспокійно озиралась по кутках.

Він не мав чого боятися й не слухав її. Тоді вона тремтіла і пищала, як муха в павутині, і ця інститутська манера в немолодій жінці дратувала його.

— Ой, ах!... милий, єдиний... боюся... он хтось іде!.. ой!..

І вона тікала од нього, лишивши в йому бажання...

Часом вона була просто жорстокою. Вона змушувала його цілими вечерами слухати музику, переважно класичну—Баха, Гайдна, Бетховена,—і після якоїсь фуґи або симфонії, одіграної з розумінням і з експресією, оберталась до нього разом з табуреткою й питала в тріумфом в очах.

— Подобається тобі?

Він говорив щось невиразне: Так... ні...— бачите...

Тоді вона міряла його злими очима.

— Осел! Ви нічого не розумієте...

Стискала губи й поверталась до нього круглою спиною.

Він сидів пригноблений і думав, що вона каже правду.

Вона була вередлива, палка, сентиментальна і стара. Своім поведженням вона нагадувала йому старий французький роман.

— Татусю, не виганяй пана Ваня!..

Він бачив голі руки й довгі ноги під білою спідничкою і той благаючий чистий погляд дитячих очей...

На що вони зробили свідком хатнього болота ту чисту душу?..

Як він ненавидів того урядовця, з його червоними плямами на виду, з його тремтячою бородою й пискливим голосом,—ненавидів за те, що він чоловік його коханки, за свою ганьбу, за свою полохливість! З якою насолодою побив би він його, згнітив своїм тілом, здушив за горло!... Та що сказала б вона?

Міщанин!... галабурдник!..

Йй треба декорум... поєдинок...

— Ну, що ж—хай буде поєдинок!

Це він говорить у-голос, сідає на ліжку й витріщає в темряву очі.

І враз уявляється йому картина поєдинку з якогось романа. Зелена полянка. Секунданти в циліндрах. Він зводить пістоль... синій димок— і пан Микола хилиться вниз, а кривзь білу сорочку стікає червоний струмок.

Піддубний заплющує очі, тремтить і ховає голову в подушки...

Ні, він цього не може!.. не може!..

Він підскакує усім тілом на ліжку й не хоче думати про кров. Врешті його заспокоює думка,

що пан Микола не схотів би стрілятися з ним. Він урядовець, лояльний урядовець. Він зараз доніс би в поліцію. Це певне... це зовсім певне... А тоді ще гірше. Допити, суд, поліція—він опинився б у смішному становищу. Що ж буде?

Піддубний лежить довго, один, у темряві й думає під стук калаташки нічного сторожа.

— Ну, добре!—каже Іван і знов сідає на ліжку.—Ти зробив свинство. Вліз у сім'ю, взяв чужу жінку... Май же сміливість чесно по-квитуватись. Возьми її. Забери і звий своє гніздо... На своїх десять копійок, що лишилися у кишені, на своє убожество? А дитина?

Щось встає в середини у нього й конвульсійним сміхом вилітає кривзь горло... Стару?.. рештки?.. Ні!..

Його думка все більше й більше нахиляється до поєдинку. Він мусить змити кров'ю свій пекучий сором.

І знов картина.

Стріляються. Щось гостре, гаряче пронизує його тіло в тому місці, де сидить образа, аж йому легше стає од того—і він труп, і він герой!

Про нього говорять, йому співчують, за ним плачуть і пишуть йому довгі й ніжні листи—безконечні сині рядки на дорогому папері—листи, яких він ніколи не прочитає.

Свідомість його двоїться, і в той час, коли він бачить наслідки поєдинку свого—він знає, що це фантазія, дурниці, що він ні за що—от ні за що!—не підставить чола під цівку пістолета.

Мі-щанство-о!... прогучав чужий голос в його ухах.

Він присидував свою думку і далі думав про поєдинок. Він уявляв собі, що станеться з

ним, коли він буде мертвим. Насамперед не буде дихати—і він перестав дихати і лежав спокійно. Кров у жилах холодна і густа, як драгли, члени витягнені, дерев'яні і не згинаються. Як з пап'є-маше. В голові пуста, в грудах пуста... Рота не можна закрити, з горла видобути згук...

І в пристраснім імпульсі життя він видавив горлом короткий згук, помацав своє тіло й вігнув руку.

Х-ху!.. Він протестує!

Раптом він скочив на ноги. Блиснула щаслива ідея. Вона ще без форми, легка й невловима, як етер, і поки вона хвилювалась перед ним і тремтіла, мов улітаючий газ, він чув, як з самої глибини його істоти вставали півчемність, фальш, компроміси й світили до нього зеленими очима, і вились, як гадюки, і задурювали голову важким сопухом.

Він врешті вловив ту ідею, ось вона!

Він покличе його листом на поєдинок, тільки лист той мусить пройти через Антонініні руки—і вона не допустить до крайности ні в той, ні в другий бік.

Він сливе веселий скочив на ноги!

Вікно під шторою сіріло шістьма ясними плямами, бліде зимове світло входило в хату знадвору. Починало дніти. Вночі випав сніг.

Піддубний засвітив свічку.

В якій формі написати лист? Він не знав. Десь були якісь романи, там певно можна знайти. Він почав вишпорити. Чорт! десь заподілися, ну та дарма. Він тільки знає, що підпишеться—„з повним призи́рством“, йому прийшла до голови чудова думка:—з повним призи́рством!

„Шановний добродію!“

І став. Думки опанували голову, форми виганяли їх, було трудно.

Нарешті, зачеркуючи й переписуючи, він склав листа:

„Шановний добродію, Ви вчора дозволили собі тяжко образити мене. Тільки кров може змити ту образу. Прошу Вас визначити час і місце, куди я можу направити своїх секундантів. З повним призи́рством Іван Піддубний“.

Потому він зачеркнув „з призи́рством“ і написав „з поважанням“, переписав і заадресував: „Високоповажній пані Антоніні Цюпа у власні руки для пана Миколи Цюпи“.

О!

Було ще рано, пів до восьмої. Цюпи ж вставали так коло дев'ятої. Піддубний ходив по хаті і все поглядав на годинник. Час тягся поволі. Врешті він накинув барани і вийшов.

Снігу багато, тепло і соняшно. Пухкий сніг засипав землю, будинки, обвіяв лінії тинів, обліпив стовбури дерев і гіллячки. Між білою сіткою їх яскраво синіє небо, а на снігу, на золоті сонця, тремтять синяві тіні. Сонце і повітря лоскоче щоки, а зелень ялинових гілок виглядає з-під снігу так свіжо, що, здається, на дворі стоїть весна, одягнена у білі шати.

Пролетіла ворона і сіла на тину.

Як передати листа, щоб він попав у Антонініні руки? Коли б не стріти пана Миколу, що часом виходить з дому раяіше.

Женуть гурт товару в різниці... ціла купа рудої шерсти, ніг, рогатих голів.

Як гарно дихається,—п'єш повітря, мов тепле молоко. Сонце засвітило зірку на сніговій гіллячці.

Лист муляє в кишені. Треба через когось послати. Принесуть їй—вона виходить. Лист? од кого?—давай сюди... Ага!.. Міняться в лиці і несе до чоловіка.

Безлюдна вулиця. Два рядки білих хат під білими дахами, межі ними сніг. Дими в'ються до неба. Москаль біжить з кошиком. Гей! Москалю! Гей!.. Підходить... витріщив очі...

— Однеси лист... Он туди, два вікна видко. Оддай до рук пані. Чуеш? десять копійок дістанеш.

І він намацав у кишені останні десять копійок.

Ходить по вулиці й чекає.

Москаль повертає, вігнувся.

— Самій пані?

— До рук.

— На...

І повертає назад, до себе.

Що то буде, що то буде? чим скінчиться?

День довгий, безконечний, трівожний. В полудне небо всміхається, капле з стріх, і вся кімната в золоті.

Ходить і думає:

Обід не йде до горла, в роті сухо, голова важка. Що то буде?

По обіді лягає в ліжку, холодний, байдужий, дерев'яний і нічого не чекає.

Якось то воно буде.

Сірі тіні блукають по хаті, вікно гасне, розпливається, вечірній морок лягає на серце. Навкруги нікого й нічого.

Стук... стук...

До кого б це?

— Можна?

Чий голос? Він тремтить і зривається з ліжка.

— Увійдіть...

Він... пан Микола. Голос хрипливий, дивиться в бік, шуби не знімає й не подає руки.

Сідає.

Іван тремтячою рукою шукає сірничків і ніяк не може витерти вогню.

— Не турбуйтеся... не треба.

Іван все шаркає сірником.

— Ви... ви...—хрипить пан Микола,—ви не гнівайтесь на мене—я був учора п'яний. Просто п'яний і більш нічого... більш нічого... Ну, а коли п'яний, ви розумієте...

Ага-а-а!.. Ну, звісно, він був п'яний, п'яний як швець... і більш нічого... більш нічого... Як це він не помітив, що той був п'яний, як стовідерна куфа з горілки, як ціла корчма баб... ха-ха!.. як це він не помітив?

— Люди скучає за вами... приходьте завтра на лекцію й не пам'ятайте того, що було між нами...

Ха-ха!.. Ах ти, п'янюго, він був п'яний як... і більш нічого... Ну, він прийде, конче прийде... ха-ха... Все сміється у нього в середині, все радіє і він має охоту здушити хрипливе горло цього добродія, хоч старається не показати ні своєї радості, ні своїх бажань...

Добре, він прийде... і більш нічого... ха-ха-ха!..

А про лист ні слова!

Свиня!..

Піддубний виспався. Снав цілу ніч, як забитий. Так коло дванадцятої він взяв парасолю пана Миколи під пахву й побіг на лекцію. Знайомі почуття вчителя, що поспішає на лек-

цію, втихомирили його. Тільки коли він вступив у сніи і глянув на сходи, по яких збігав позавчора, а надто коли поставив в куток парасоля,—вгадки линули на нього холодною водою і скували вільність рухів.

На дверях в хати стояла вже Людя й підскакувала на своїх довгих ногах і простягала худі рученята до пана Вана.

— Пан Ван... пан Ван...—радісно пищала вона і дивилась на нього захоханими, як у мамі, очима.

Вони зараз взялись до роботи.

Все йшло, як і раніше; навіть в ту ж саму годину, як звичайно, перервано лекцію й покликано їх на обід.

І ось він пройшов ті хати, якими недавно виходив, і побачив стоволу, і круглий стіл, і пана Миколу, і пані Антоніну.

Пан Микола сухо стиснув йому руку, пані Антоніна виглядала втомленою, але сяла і користуючись хвилиною, втиснула йому в руку такий жмут паперу, що він не знав, куди його сховати.

Обідали мовчки, хоч намагались говорити. Пан Микола був ввічливий, услужний, занадто може. Він підсував Іванові страви і припрохував, дивлячись кудись по-за нього;

— Іжте... Іж-жте...

І те ж-ж... виходило у нього з таким притиском, наче він мав у роті ціле гніздо ос.

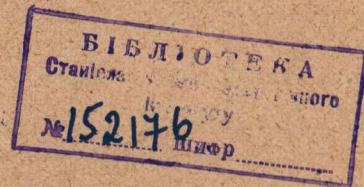
Іван не прийшов ще до себе, він спустив униз очі й їв, їв без кінця, без пам'яті, з такою завзятістю, з такою саможертвою, з якими його прохано.

Пані Антоніна часто губила серветку й, нагинаючись за нею, щіпала Іванові ногу.

Часом вона клала його руку собі на коліно. Людя вітхала і здіймала очі до Бога.

— Спасибі тобі, добрий Боже!.. тепер усі щасливі!..

Лютий 1902.
Чернігів.

Українська Накладня видає українські й європейські романи. Досі появилися ось які твори:

1. **СВИДНИЦЬКИЙ АНАТОЛЬ: Люборацькі, сімейна хроніка, стор. 303, 8°.**

Талановита повість відомого письменника-шістдесятника, ця, як каже Бфремов „напричуд гарна, яскрава картина, що показує розпад старих побутових форм на правобережній Україні підчас переступного моменту в нашому національно-громадському життю“ — являється в новому виданні, на основі колишньої повної редакції Кониського.

2. **КОБИЛЯНСЬКА ОЛЬГА: Царівна, повість, стор. 532, 8°.**

Нове видання першої, дуже характеристичної для письменниці повісти (з черги друге) в підновленій редакції, з гарно написаною літературною сільветкою Кобилянської пера О. Маковая.

3. **МАЙРІНК ГУСТАВ: Голем, із німецького переклав Володимир Левицький, стор. 286, 8°.**

Ця повість незвичайно оригінального сучасного письменника появилася перекладом на всі культурні мови світа й видержала безліч видань у Німеччині.

4. **КРУШЕЛЬНИЦЬКИЙ АНТІН: Рубають ліс, повість, стор. 379, 8°.**

6 це друге видання гарної повісти сучасного письменника: це безперечно найкращий твір А. Крушельницького — „величчя поема, на славу могутньому Бєсидові та його дітям Гуцулам. складена“ — (Бфремов II, 275).

5. **ФРАНКО ІВАН: Захар Беркут, образ громадського життя Карпатської Русі в XIII. віці, з передмовою й під редакцією Василя Верніволі, стор. 245, 8°.**

Це третє зряду, наново зредаговане видання тої популярної повісти, що на ній цілими десятками літ виховувалося молоде покоління Галичини, і що після прочитання додає все нової енергії до праці та скріплює віру в невмірушу силу українського народу.

6. **ТОЛСТОЙ ЛЕВ: Відродження, роман у двох томах (трьох частинах), переклав Василь Сімович, з портретом Л. Толстого, стор. 289 + 378, 8°.**

6 це друге, виправлене, частями наново перекладене видання, зрівняне з московською текстовою реставрацією Б. Воднарського з 1918 р. — найкращого роману Толстого.

7. **КОБИЛЯНСЬКА ОЛЬГА: Земля, повість, стор. 445, 8°.**

Друге видання найкращої повісти письменниці, тої чистої перлини в українському письменстві.

8. **ЯЦКІВ МИХАЙЛО: Танець тіней, роман із рідного побуту, в трьох частинах, стор. 469, 8°.**

„Це справжній літературно-мистецький твір, який зацікавлює не лишень своїм трагічним змістом і цілковито захоплює читача, але й своїми тумками та порушенням питання клясової боротьби“ (Укр. Трибуна).

9. **НЕЧУЙ-ЛЕВИЦЬКИЙ ІВАН: Причепа, повість, стор. 356, 8°.**

Цей живий образок із життя правобережного духовенства, вірна картина процесу денационалізації української інтелігенції Правобережжя — одна з найкращих повістей батька нашого суспільного роману, як колись Нечуя-Левицького назвав Куліш.

10. **КЕЛБЕРМАН БЕРНГАРД: Тунель, роман, з дозволу автора переклала Дора Сімовичева, під редакцією і з переднім словом Василя Верніволі, стор. 460, 8°.**

Цей голосний роман нового німецького письменника з його леаном для сучасної техніки — появился недавно 178. виданням і перекладений на всі європейські мови.

11. **ФРАНКО ІВАН: Перехресні стежки, з портретом автора, з переднім словом Василя Верніволі, стор. 477, 8°.**

Ні одна наукова студія не дасть такого вірного образу тої важкої атмосфери галицької провінції в вісімдесяті роки XIX. ст., як ця найбільша повість найбільшого галицького письменника. І ні одна наукова розвідка не кине такого виразного світла на пробуд зі сну українського селянина Галичини в ті часи, та не освітлить труднощів, серед яких доводилося працювати тоді народололюбним інтелігентам, як саме „Перехресні стежки“, що появляються тут у новій редакції та з поясненнями.

12. НЕЧУЙ-ЛЕВИЦЬКИЙ ІВАН: Хмари, повість, з передмовою Василя Верніволі, стор. XI + 477.

Хто хоче знати, чим дихала й жила нова інтелігенція, ці народники-українофіли 60 років, то їй не може не прочитати „Хмар“.

„І хоч“ — каже Д-Джо. — „старомодна манера літературна автора не завжди прийде до смаку теперішньому читачеві, а проте в цілому „Хмари“ являються цінним художнім твором і дуже важним культурно-історичним документом. Ми дуже вітаємо появу нового — п'ятого по черзі видання цієї повісти, випущеного „Українською Накладнею“ (Укр. Слово з 3. лютого 1922 р., Ч. 130).

13. ФРАНКО ІВАН: Основи суспільности, повість, із переднім словом Василя Верніволі, стор. 304, 8^о.

6-це перше окремою книжкою випущене видання незвичайно цікавої, на жаль, недокінченої повісти Івана Франка, що так вірно і правдиво змальовує в ній всевідне панування польської шляхти в Галичині, здираючи геть чисто маску з тих непрошених опікунів укр. народа, що з чвалливою задиркуватістю звуть себе „сновами суспільности“!

14. НЕЧУЙ-ЛЕВИЦЬКИЙ, ІВАН Кайдашева сім'я, повість, повне видання, з передмовою Василя Верніволі, з портретом Нечуя, стор. 234, 8^о.

Колись П. Куліш, прочитавши „Кайдашеву сім'ю“, з захопленням написав до Ол. Барвінського: „Ні, наша мати не вмірає!“ І справді, „Кайдашева сім'я“ — таки найкраща, найживіша повість Нечуя-Левицького.

15. ВИННИЧЕНКО ВОЛОДИМИР: Записки Кирпатого Мефістофеля, роман, стор. 320, 8^о.

Друкована в 1917. р. в Літер. Наук. Віснику й через те мало кому відома, найкраща повість В. Винниченка, цікава змістом, повість, що вражає нас глибиною думок і незвичайною тонкістю в помітливості автора — являється оце вперше окремою книжкою.

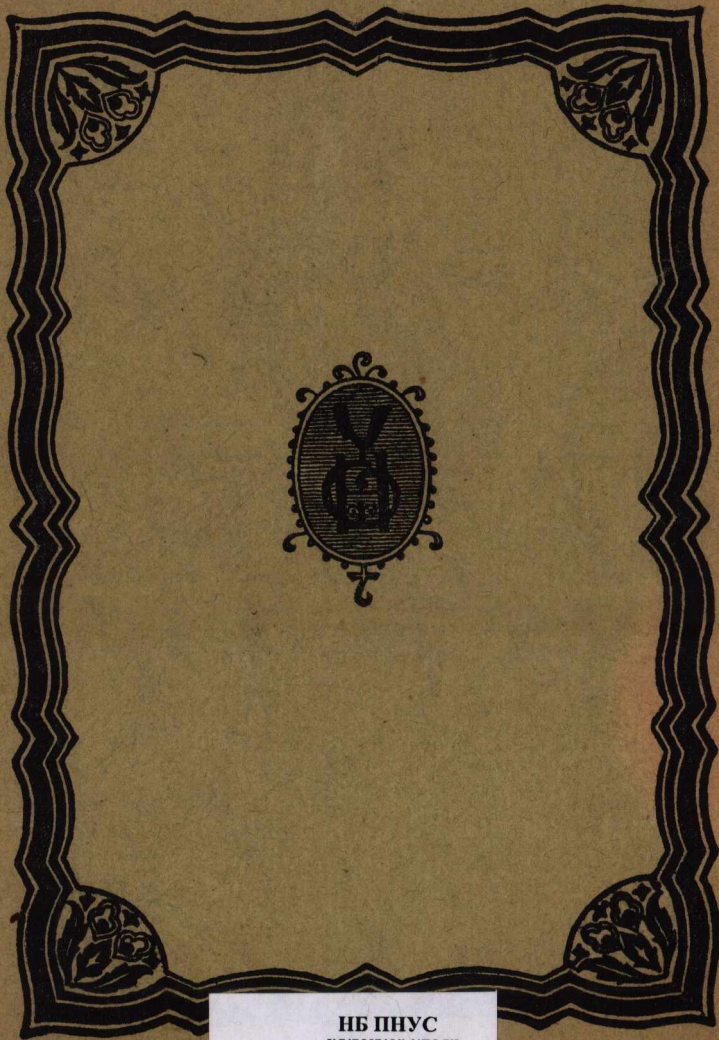
Крім того, друкуються або готовляться до друку повісти П. Келлера (Син Агарі, Зима), Кнута Гамсуна (Редактор Лінге), Рабіндраната Тагоре (Дім і світ) і інші.

- 100—103. Антонович В., Коротка історія Козаччини.
104. Аверченко, Гуморески.
105. Барвінок Г., Русалка.
106—107. Ленкий Б., М. Шахевич (Літ. хар. укр. письм. II).
108—110. Куліш П., Чорна Рада, повість.
111. Толстой Л., Полонений на Кавказі, правд. подія.
112—113. Бергзон, Ан., Вступ до метафізики.
114. Франс Анатоль, Комедія про чоловіка, що оженився з немовою, жарт у 2 актах.
115—120. Барвінський Олександр, Спомини з мого життя, II.
121—123. Кобилянська О., Земля І, повість.
124—126. Кобилянська О., Земля II, повість.
127—128. Шов Б., Цезар і Клеопатра, драма.
129. М. Вовчок, Не до пари, Два сини й інші оповід.
130—134. Маковой О., Заліссе, повість.
135—139. Ковняський Ол., У гостях добре, дома гіше, повість.
141—142. Федькович Ю., Добуш, трагедія.
143—144. Федькович Ю., Оповідання.
145. Гринюк Лесь, Весняні вечери, новелі.
146. Леся Українка, Орґія, драматична поема.
147. Федькович Ю., Так вам треба, фарс.
148. Федькович Ю., Як козам роги виправляють.
149—149а. Шевченко Т., Музика, повість.
150. Кропивницький М., По ревізії, комедія в 1 дії.
151—151а. Шевченко Т., Артист, повість.
152—153. Карпенко-Карий, Бурлака, драма.
154. Бобикевич О., Настоящій, комедія в 1 дії.
155—156. Шевченко Т., Гайдамаки, поема.
157. Федькович Ю., Люба—агуба, повість.
158. Шніцлер, Артур, Ляйтнаут Густль, новеля.
159—160. Левицький-Нечуй Ів., Пропаші, повість.
161. Кобилянська Ольга, Битва, нарис.
162. Підмогильний В., В епідемічному бараці, нарис.
163. Кобилянська Ольга, Природа, новеля.
164—165. Плятон, Оборона Сократа, переклад В. Кміщевич.
166—167. Карпенко-Карий, Житейське море, комедія.
168—170. Єфремов С., М. Коцюбинський (Літер. характер укр. письм. III).
171. Маркс Карл, Наймана праця й капітал.
172—173. Мирний Панас, Лихі люди, повість.
174—176. Дорошенко Дм., П. Куліш (Літ. хар. укр. письм. IV).
177—179. Містраль Фред., Спогади й оповідання.
180—182. Коцюбинський М., Fata morgana.
183—184. Костомаров М., Дві руські народности.
185—187. Войко В., Марко Вовчок (Літ. хар. укр. письм. V).
188—189. Ромек Родляк, Фовки, револ. драма.
190. Коцюбинський М., Лялечка, Поєдинок (оповідання).
191—192. Коцюбинський М., На віру й інші оповідання.
193. Коцюбинський М., П'ятязлотник, Помстився, Хо (оповідання).
194. Коцюбинський М., Для загального добра, оповід.
195—196. Коцюбинський М., Пе-коптьор, Посол від чорного царя, Відьма (оповідання).
197. Коцюбинський М., По-людському і ціпов'яз, оповід.
198. Коцюбинський М., Дорогою ціною, оповідання.

НБ ПНУС

152176

НБ ПНУС

152176